

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensward, T. C.

Titel: Udrag fra To Tidsaldr

Citation: Gyllembourg-Ehrensward, T. C.: "Drøm og Virkelighed", i Gyllembourg-Ehrensward, T. C.: *Drøm og Virkelighed*, udg. af Anni Broue ; Anne-Marie Mai , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1986, s. 96. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem14val-shoot-idm139726069038672/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Drøm og Virkelighed

disse Fornuftgrunde, som gjør mig Bebreidelser og paadrager mig en Ængstelse, som jeg ikke kjendte tilforn. Det Eneste, der trøster mig, er den Tanke, at førend mit Forhold til Dem var jeg i Grunden slettere, end jeg er nu. Som saa Mangen af mit Bekjendtskab, løb jeg efter alle tomme Forlystelser; min høieste Lyksalighed var at blive courtoiseret, det var Nok til min Tilfredshed; min Pynt var mit vigtigste Anliggende. Deres Omgang har forædlet mig, De har givet mig Smag paa noget Bedre, ja endogsaa paa alvorligt at opfylde mine Pligter. Jeg veed nu med mig selv, at jeg passer mit Huus, at jeg er Moder for Valler's Søn, langt mere eftergivende og blid mod Valler selv, og tjenstvillig i Omgang mod Alle.

– Elskværdigste af alle Mennesker! Og dog gjør De Dem Bebreidelser?

– Ja, just nu, da der er opgaaet et Lys for mig, som min forsømte Ungdom ikke havde viist mig, just nu er det ofte, som om en indre Stemme sagde mig, at jeg dog gik paa en forbuden Vei.

– Kjære Eleonore! De gjør mig paa cengang lyksalig og ulyksalig. Vilde De ønske, at jeg afbrød vor Forbindelse, at De ikke mere saae mig?

– Ak nei! jeg vilde henvise som en Blomst uden Sol, naar jeg ikke oplivedes ved Synet af Dem og Visheden om Deres Hengivenhed. Gud tilgive mig! Jeg beder ham daglig derom ... De smiler! Ak De forstaaer ikke ... Det er mig umuligt ganske at bortkaste Det, som fra min tidligste Barndom er mig indplantet, som er opvoxt med mig, og netop i denne min sildigere og bedre Tid ere disse Tankter komne mig nærmere. Jeg veed ikke, hvorledes, men jeg kan ikke fjerne dem.

– Det skal De ikke heller, det klæder Dem godt.

I dette Øieblik kom Grosserereren hjem med to af sine Venner, som Begge tilligemed Advocaten skulde spise til Middag med Familien. De Indtrædende havde alle Tre en saa besynderlig Mine, at saavel Fruen som Claudine, der i det Samme traadte ind, studsede og neppe turde spørge. De fik heller ikke Tid dertil, thi Grosserereren udbrød strax: Har I allerede hørt den græselige Nyhed? Robespierre er falden! Tænk hvor rædsomt! Han er guillotineret. Hvad siger De, Da-lund?

– Aa, jeg siger, at Guillotinen og han vare blevne saa intime Venner, at det var rimeligt, at den ikke kunde undlade at slutte ham selv i sin Favn.